

noget, som vi tager afstand fra. Vi ved jo, at arbejdsgiverne, skatteyderne som sådan, er dem, der selv kommer til at betale disse udgifter, og derfor må vi altså til at lære at gå den anden vej og sætte skatteskruen ned. Vi må have skattetrykket ned, og det får vi kun ved, at vi også sænker de offentlige udgifter. Dette har vi stået for i al den tid, vi har været i dette Ting, og man har da også fra flere sider erkendt, at det netop er de offentlige udgifter, der skal reduceres.

Men det gør man jo ikke ved sådan nogle tiltag, som man lavede på daværende tidspunkt. Jeg ved godt, det ikke er den nuværende minister, vi kan klandre for det, men ikke desto mindre vil man fortsætte denne udvikling, og det må vi naturligvis tage afstand fra.

Jeg synes, at vi i samarbejdets ånd og af hensyn til eleverne bør kigge på, hvad det er, vi eventuelt kan forbedre i det system, vi har i dag. Men vi skal udelukkende gøre det med netop det vekselsprincip, som alle ordførerne 100 pct., kan jeg forstå, går ind for som det bedste.

Så derfor skal det være mit sidste ord, at man prøver at kigge på, hvordan vi fremover kan gøre det mere attraktivt for de unge og også for erhvervslivet som sådan at optage disse praktikelever.

Men som sagt – som jeg også var inde på tidligere – går det altså den rigtige vej nu. Jeg har mere tillid end SF's ordfører til, at erhvervslivet godt er klar over, at hvis de ikke optager elever, vil det gå galt på et tidspunkt, og derfor er jeg – modsat SF – af den overbevisning, at det også bliver klaret fra erhvervslivets side.

Når det analysearbejde, der tales om, er gjort færdig, vil vi naturligvis ligesom alle andre partier også gerne være med til at drøfte de enkeltstående problemer, der eventuelt måtte forekomme; dér står vi selvfølgelig også til rådighed.

Men det giver sig selv, at når vi var det eneste parti på daværende tidspunkt, der var imod disse to forslag, kan vi selvfølgelig ikke være med til at forlænge netop denne ordning, og det tror jeg også selv ministeren udmærket forstår.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Nu har vi jo hørt hr. Køpke Christensen i store vendinger lovprise markedsmekanismernes herligheder. Det er jo også flot nok. Han har endda rost opsvinget og tror også på, at erhvervslivet har forstået signalet og nok skal aftage de praktikanter, der er.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Køpke Christensen om, hvad vi skal gøre ved de 6.000 elever, der var omkring nytår, som ikke havde fået en praktikplads. Er det sociale tilfælde, eller er det uddannelse, vi taler om? Disse unge mennesker er altså berettiget til at få en uddannelse. De har også godtgjort via deres skolegang, at de er kvalificeret til det. Så netop ud fra det synes vi, at en forlængelse ville være i orden, så det erhvervsliv, som roses så meget her, kunne bevise, at de er den opgave voksen, som vi står over for.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er også til hr. Jan Køpke Christensen. Jeg kunne godt tænke mig at høre fra hr. Jan Køpke Christensens side, om der ikke er en overvejelse hos Fremskridtspartiet i forhold til, hvordan erhvervslivet agerer på kort og på lang sigt.

Mener man virkelig i Fremskridtspartiet, at det er realistisk at forestille sig – det så vi jo i 1980'erne at det ikke gjorde – at erhvervslivet nu lige pludselig skulle vågne op og finde ud af at tænke langsigtet?

Problemet er jo, og det må man da også have erfaret eller opdaget i Fremskridtspartiet, at det gør erhvervslivet ikke; de tænker kortsigtet, de tænker på deres økonomi nu og her. Vi har et ansvar, der går videre end det. Det mener jeg da også Fremskridtspartiet bør have. Det, der sker, er jo, at de råber på unge, når de mangler dem konkret til at udføre fagligt arbejde, men på det tidspunkt har de ikke fået dem uddannet. Når de så er der, råber de ikke på dem; dvs. at det ikke hænger sammen. Erhvervslivet kan ikke planlægge langsigtet. Vi kan kun gøre os et håb om det.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Der er naturligvis noget fundamentalt i dette her – noget ideologisk vil nogle nok påstå. Men når man fremlægger et partiprogram, må det, man siger, også hænge sammen. Og det synes jeg netop vi giver udtryk for ved at sige: Hvis vi skal gøre det bedre for menige borgere i dette land – og dermed også de unge mennesker – må det offentliges udgifter nedsættes til fordel for at hæve den skattefrie bundgrænse, for at der er mulighed for at give skattelettelser både til borgerne, og sidst men ikke mindst til erhvervslivet.